

ז ע"ב-ח ע"א. ריצוי הציץ

הגמרא קבעה שאין מפרישין את הכה"ג מחברת אנשים מהספק שמא ימות אחד מהם לידו ויטמא בטומאת המת. בסיבת הדבר חלקו רבא ורבינא, ודעתם נבעה מן המח' של רב נחמן ורב ששת האם טומאה הותרה או דחיה בציבור (ואין טעם להפרישו כי בעבודת הציבור נחשב הטמא מת כטהור, או שזהו ספק רחוק שלא חששו לו). הגמרא תולה את מח' האמוראים במח' תנאים רבי יהודה ורבי שמעון, שאף הם חלקו בזו המח'. מחלוקת זו "הותרה או דחיה" הובאה בדברי רבי יהודה ורבי שמעון אגב מחלוקת אחרת שחלקו בה: אימתי הציץ מרצה. לדעת רבי יהודה הציץ מרצה רק כאשר הכוהן הגדול לובש אותו, ולדעת רבי שמעון בכל אופן הציץ מרצה (כמוכח מכהן גדול שמרצה ביום כיפור, אף שעובד בבגדי לבן, בלא הציץ).

מדגיש אב"י שלכו"ע במידה והציץ נשבר הוא אינו מרצה, אך חלקו ר"י ור"ש האם מרצה כאשר הציץ תלוי על מסמר. מחלוקתם נובעת מתוך פירוש שונה של הפסוק המורה על נשיאת הציץ: "וְהָיָה עַל מִצַּח אֶהָרֵן וְנִשָּׂא אֶהָרֵן אֶת עֹזן הַקִּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנַת קִדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל מִצַּחוֹ תַּמִּיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה'" (שמות כח, לח).

דעה	רבי יהודה	רבי שמעון
"וְהָיָה עַל מִצַּח אֶהָרֵן וְנִשָּׂא"	רק בשעה שהכוהן הגדול נושא את הציץ על ראשו הציץ מרצה.	הו"א: לגוף המצווה, יש לקשור את הציץ על מצחו של הכוהן הגדול. למסקנה: רק ציץ שניתן לנשוא על המצח מרצה, לאפוקי ציץ שבור שאינו מרצה.
"על מצחו תמיד לרצון"	אין לכהן הגדול להסיח את דעתו מהציץ. כדרשתו של רבה בר רב הונא: אם הצטווה הכהן הגדול לא להסיח את דעתו מהציץ "על מצחו תמיד" ויש בו אזכרה אחת (כתוב עליו "קודש לה"), כל שכן תפילין שיש בהן הרבה אזכרות (בפרשיות שבתוכן) שאסור להסיח דעתו מהן.	תמיד הציץ מרצה, אף כשאינו נושא את הציץ (יש לדרוש "תמיד לרצון", כי א"א לדרוש "על מצחו תמיד" ולפרש שהכוונה שתמיד יינשא הכוהן הגדול את הציץ, וכי הכוהן אינו הולך לבית הכסא! האם אינו ישן!?)
"וְהָיָה עַל מִצַּחוֹ"	לגוף המצווה, יש לקשור את הציץ על מצחו של הכוהן הגדול.	
"מִצַּחוֹ" (תוספת ו')	רק ציץ שניתן לנשוא על המצח מרצה, לאפוקי ציץ שבור שאינו מרצה.	לא משמע לרבי שמעון לדרוש את ייתור הוו.